

De Standaard vrijdag 8 december 2017

Met de groeten van Maggie

Commentaar **Bart Brinckman**

De wijkgezondheidscentra verkeren in zwaar weer. Maggie De Block (Open VLD) bespaarde en kondigde een moratorium af in afwachting van een audit. De 180 centra krijgen jaarlijks een budget van 300 miljoen. Maar de minister was het zat om er elk jaar tien procent bij te doen. Ze wil eerst weten of het geld goed wordt besteed. Ten gronde heeft de minister ideologische bezwaren tegen het concept. Daarbij krijgt ze resoluut de steun van de even liberale N-VA.

De discussie plaatst prestatiesgeneeskunde tegenover forfaitaire geneeskunde. Bij een gezondheidscentrum moeten de patiënten zich inschrijven. Meteen krijgen ze gratis verzorging. Ze mogen evenwel niet 'shoppen'. Een 'gewone dokter' wordt per prestatie betaald, al moeten kansarmen bij een raadpleging maar 1 euro betalen. Heel wat huisartsen spreken over concurrentievervalsing. Als de discussie ontspoord, valt ook het argument dat zo'n centrum te veel kansarmen aantrekt.

Een studie van het InterMutualistisch Agentschap brengt orde in het twistgesprek. De centra mogen dan in hun eerstelijnszorg iets duurder zijn, de tweede lijn compenseert dat. Kosten de raadplegingen wat meer, het voorschrijven van geneesmiddelen (minder antibiotica), ziekenhuisopnames of revalidatie maken de meerprijs meer dan goed. Financieel heeft De Block dus geen punt.

Laaggeschoolden en kansarme mensen torsen een lagere levensverwachting. De reorganisatie van zorg en preventie moet dat eindelijk in kaart brengen. Bij momenten is de zorg te veel afgestemd op patiënten met een hogere opleiding. Daarom vormen de wijkgezondheidscentra een essentiële en laagdrempelige schakel in het garanderen van de gezondheid en het bestrijden van armoede. Zij verzorgen een multidisciplinair aanbod en maken dat heel kwetsbare groepen niet uit de boot vallen.

De positie van De Block, zelf een huisarts, stelt in essentie scherp op de organisatie van ons systeem van gezondheidszorg. België houdt vast aan een vrije keuze. Patiënten kunnen heel gemakkelijk meanderen van dokter naar specialist. Dat garandeert een goede zorg, maar komt tegen een prijs. De vergrijzing en de groeiende specialisatie zetten de budgetten onder druk. Open VLD en N-VA dreigen met besparingen.

Niemand vraagt dat de artsen zich in een keurslijf laten opsluiten om tegen een forfaitair bedrag te werken. Maar dat een regering een performant systeem dat de wereld ons benijdt, ter ere van het individuele ik ondergraaft, blijft onbegrijpelijk.